U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. D.,** zastoupen Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem U Šestého 1017, Kladno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2018, č. j. 57 A 1/2018 - 48,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 2. 2018, č. j. KRPS-355486-57/ČJ-2017-010023-ZZC, žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 90 dnů.

[2] Ze správního spisu ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí plyne, že žalovaná dne 14. 11. 2017 zjistila, že žalobce se od 18. 11. 2014 nachází na území ČR bez platného víza, přičemž jeho fotografie na dokladu se podobá osobě s identitou D., jíž bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Při eskortování byl žalobce dotázán na tuto identitu, k čemuž uvedl, že si změnil příjmení, aby se dostal zpět do ČR. Na základě identifikačních úkonů pak byla potvrzena shoda otisků prstů s osobou D.a dále bylo zjištěno, že tato osoba byla v ČR řešena pod vícero identitami a je vedena v evidenci nežádoucích osob (úřední záznam žalované ze dne 14. 11. 2017, č. j. KRPS-355486-1/ČJ-2017-010023-SV). Žalovaná dne 14. 11. 2017 zahájila se žalobcem řízení ve věci správního vyhoštění

(oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPS-355486-15/ČJ-2017-010023-SV). V rámci výslechu provedeného žalovanou (protokol o výslechu ze dne 14. 11. 2017, č. j. KRPS-355486-18/ČJ-2017-010023-SV) pak žalobce mimo jiné uvedl, že se jmenuje V. D. (jedná se o příjmení po matce). Narodil se jako V. B. D. (jméno po otci), přičemž v roce 2014 si na Ukrajině změnil jméno na to po matce, protože v ČR dostal správní vyhoštění a chtěl se tam vrátit. Vyřídil si tedy nový cestovní doklad na tuto identitu, protože věděl, že na jméno otce byl vyhoštěn. V roce 2006 si pořídil v ČR padělaný doklad (občanský průkaz), aby mohl jezdit za partnerkou na Slovensko. Uvedl dále, že není žádný důvod či překážka, proč by nemohl opustit území ČR, a nemá zde žádné kulturní ani sociální vazby. Na Ukrajině se může vrátit do místa svého bydliště, kde žije jeho matka se synovcem. V návaznosti na to pak žalovaná dne 15. 11. 2017 vydala rozhodnutí č. j. KRPS-355486-21/ČJ-2017-010023-SV, kterým žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zajistila za účelem správního vyhoštění, přičemž dobu zajištění stanovila na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody (viz i usnesení ze dne 11. 1. 2018, č. j. KRPS-355486-53/ČJ-2017-010023-ZZC). Následně pak žalovaná vydala nyní přezkoumávané rozhodnutí, jímž prodloužila dobu zajištění žalobce o 90 dnů. Součástí správního spisu jsou pak dále i rozhodnutí ukládající žalobci resp. osobám různých identit mu přičítaných správní vyhoštění, resp. trest vyhoštění (rozhodnutí Policie ČR, oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, ze dne 23. 8. 2003, č. j. SCPP-207/PH-OPK4-SV-2003; trestní příkaz Okresního soudu v Břeclavi ze dne 8. 4. 2007, č. j. 2 T 98/2007-30; rozhodnutí Policie ČR, oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno, ze dne 8. 4. 2007, č. j. SCPP-1-7/BR-13-SV-2007; rozhodnutí Policie ČR, ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, ze dne 15. 7. 2007, č. j. SCPP-1941/C-237-2007; rozhodnutí žalované ze dne 31. 8. 2012, č. j. KRPS-105588/ČJ-2012-010023-SV).

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobu u Krajského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 28. 3. 2018, č. j. 57 A 1/2018 - 48.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností podanou dne 11. 4. 2018. K jejímu věcnému projednání nicméně Nejvyšší správní soud nepřistoupil, neboť před rozhodnutím věci (po učinění všech nezbytných úkonů nutných pro rozhodnutí) zjistil, že jsou splněny podmínky pro zastavení řízení o kasační stížnosti.

[5] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 [v] *případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*

[6] V projednávané věci se stěžovatel žalobou bránil proti rozhodnutí žalované, na základě kterého bylo prodlouženo jeho zajištění. Nejvyšší správní soud však před rozhodnutím ve věci zjistil, že zajištění stěžovatele již bylo ukončeno. Podle sdělení žalované byl stěžovatel k datu 12. 5. 2018 propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců. Soud pak ze správního spisu ověřil, že žalovaná vydala dne 7. 5. 2018 příkaz k propuštění cizince

č. j. KRPS-355486-66/ČJ-2017-010023-ZZC, kterým požádala o propuštění stěžovatele ze zařízení pro zajištění cizinců ke dni 12. 5. 2018.

[7] Jak přitom vyplývá z výše uvedeného, krajský soud se věcí žalobce meritorně zabýval; žalobu zamítl rozsudkem ze dne 28. 3. 2018. Stěžovatel napadl rozsudek shora identifikovanou kasační stížností podanou po nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb., kterým byl do § 172 zákona o pobytu cizinců vložen výše citovaný nový odst. 6. Všechny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení jsou tedy splněny (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 3 Azs 303/2017 - 36, či ze dne 25. 9. 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 - 24).

[8] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, položil zdejší soud Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžnou otázku: „*Brání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?*“ Nejvyšší správní soud se nicméně domnívá, že položení této předběžné otázky není důvodem pro přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Podle něj platí: *Předseda senátu řízení usnesením může přerušit, jestliže (...) zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé, nebo takové řízení sám vyvolá.* Jde tedy pouze o přerušení fakultativní, nikoli obligatorní. Zároveň nejsou splněny ani podmínky pro obligatorní přerušení řízení podle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť ten dopadá pouze na přerušení toho konkrétního řízení, v němž byla předběžná otázka položena. Podrobněji k tomu viz např. nedávná usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28, ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 Azs 415/2017 - 253 atp.

[9] Nejvyšší správní soud ostatně o zastavení řízení podle této nové úpravy rozhodl po položení předběžné otázky již i v jiných řízeních (viz usnesení ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 26/2017 - 24, ze dne 30. 11. 2017, č. j. 3 Azs 301/2017 - 25, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 261/2017 - 58 atp.).

[10] V usnesení ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28, Nejvyšší správní soud uvedl, že zastavení řízení o kasační stížnosti po meritorním přezkumu ze strany krajského soudu neodporuje čl. 36 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, ani právu EU. K problémům nastíněným v předběžné otázce ve vztahu k zajištění podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pak uvedl: „*Omezení možnosti sjednocovat judikaturu Nejvyššího správního soudu je dle názoru senátu především problémem vnitrostátním a souvisí s právem na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Citované články procedurální směrnice i Listiny základních práv EU však směřují primárně k ochraně práva na osobní svobodu zajištěných osob a nelze z nich nikterak dovodit, jaké procesní prostředky by tyto osoby měly mít na úrovni vnitrostátního práva k dispozici pro účely ochrany souvisejících práv po propuštění, tím méně pak z nich lze vyčíst nárok na nějaký procesní prostředek ke sjednocování judikatury členského státu k uvedeným otázkám. Takový požadavek by ostatně při rozdílnosti právních systémů jednotlivých zemí Evropské unie bylo sotva možné realizovat.*“ Uvedené usnesení se vypořádalo i s návrhem senátorů na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, který je veden u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 41/17. Ani tato

skutečnost mu však nebránila v zastavení řízení. Podrobněji viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28.

[11] Stejně tak lze poukázat na nedávné usnesení 6. senátu zdejšího soudu (ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 Azs 416/2017 - 26), kterým bylo rovněž zastaveno řízení o kasační stížnosti z důvodu, že zajištění cizince bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno. Soud v něm mj. uvedl, že byla naplněna hypotéza § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, neboť „*zajištění stěžovatele bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno. Rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatele věcně přezkoumal městský soud, byl tedy zároveň naplněn požadavek vyplývající z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační stížnost je koncipována jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání rozhodnout v souladu s § 47 písm. c) s. ř. s., aplikovaným na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o zastavení řízení o kasační stížnosti.*“ Dále 6. senát uvedl, že „*zvažoval, zda není na místě přerušit řízení a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (návrh skupiny senátorů na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) či rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce ohledně souladu § 46a odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (který obsahuje stejné podmínky pro zastavení řízení jako § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců), s unijním právem, předložené mu Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 23. listopadu 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43.*“ Dospěl však k závěru, že „*pochybnosti skupiny senátorů ani desátého senátu o souladu nyní aplikované právní úpravy s ústavním pořádkem či unijním právem nesdílí.*“

[12] S ohledem na výše uvedené Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s. (v návaznosti na ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) zastavit. Ostatně shodně zdejší soud postupoval i v nedávných usneseních ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 139/2018 - 14, ze dne 24. 5. 2018, č. j. 7 Azs 179/2018 - 21 atp.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[14] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 14. června 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu